

Sygn. akt IV CSK 389/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko G. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ma miejsce wówczas gdy elementarne uchybienia prawu procesowemu lub materialnemu sądu drugiej instancji są widoczne wprost, bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań i jednoznacznie wskazują na konieczność uwzględnienia skargi opartej na wskazanej w niej podstawie, ponieważ nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje tak jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia, że czyni go bezprawnym.

Analiza argumentacji skarżącej na taką ocenę nie pozwala. Skarżąca pomija istotną okoliczność, mianowicie, że nie zawarła przyrzeczonej umowy sprzedaży udziałów z powodu braku środków finansowych na uregulowanie umówionej w umowie przedwstępnej ceny tych udziałów. Sąd Najwyższy orzekając w sprawie niniejszej, w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 marca 2010 r., IV CSK 418/09, wskazał, że stan rzeczy wskazujący na brak środków finansowych na uiszczenie ceny

(ich niezabezpieczenie) nie jest okolicznością, za którą skarżąca (a więc kupujący) nie ponosi odpowiedzialności. Zagadnienie istnienia obowiązku współdziałania pozwanego w uzyskaniu tych środków czy też zakresu tego współdziałania i ewentualnego wpływu zaniechania współdziałania na uzyskanie przez skarżącą środków finansowych wymagało ustaleń i ocen; dokonał ich Sąd w toku kolejnego rozpoznania sprawy i brak wystarczających podstaw do przypisania wydanemu w sprawie rozstrzygnięciu takiej wady, która usprawiedliwiałaby przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

aj

I.n